

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 142/08-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. apríla 2008 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. Mgr. K. M., súdneho exekútora, K., zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva na zákaz vyžadovania povinnej a nútenej práce podľa čl. 4 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 6 CoE 16/2007-31 z 26. februára 2007, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. Mgr. K. M. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. augusta 2007 doručená sťažnosť Ing. Mgr. K. M., súdneho exekútora, K. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na zákaz vyžadovania povinnej a nútenej práce podľa čl. 4 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský

súd“) č. k. 6 CoE 16/2007-31 z 26. februára 2007, ktorou sťažovateľ žiadal vydať tento nález:

„Právo sťažovateľa, aby od neho nebola vyžadovaná povinná a nútená práca podľa článku 4 ods. 2 Dohovoru, práva na ochranu vlastníckeho práva podľa článku 20 ods. 1 a na ochranu pred vyvlastnením podľa článku 20 ods. 3 Ústavy SR, bolo uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6 CoE 16/2007 zo dňa 26. 2. 2007 porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6 CoE 16/2007 zo dňa 26. 2. 2007 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Krajskému súdu v Košiciach (pokračovať) v porušovaní namietaných právach sťažovateľa.

Odporca je povinný nahradiť sťažovateľovi všetky trovy tohto konania.“

Z podanej sťažnosti a pripojeného spisu vyplynulo, že sťažovateľ ako súdny exekútor 30. marca 2006 podal na Okresný súd Košice II (ďalej len „okresný súd“) návrh na zastavenie exekúcie. Vo svojom návrhu uviedol, že žiada okresný súd, aby zastavil exekúciu z dôvodu, že povinný bol vymazaný z obchodného registra. Ako súdny exekútor v tejto exekučnej veci vedenej pod sp. zn. Ex 436/00 konal na základe návrhu oprávneného, ktorý bol sťažovateľovi doručený 26. apríla 2000.

Súčasne sťažovateľ v návrhu na zastavenie exekúcie navrhol okresnému súdu, aby zaviazal oprávneného na náhradu trov súdneho exekútora, ktorú vyčíslil spolu sumou 3 912 Sk a ktorá pozostávala z náhrady hotových výdavkov spolu vo výške 699 Sk, odmeny súdneho exekútora určenej podľa počtu hodín účelne vynaložených na vykonanie exekúcie a určenej paušálnou sumou spolu vo výške 2 700 Sk a dane z pridanej hodnoty vo výške 512 Sk.

Okresný súd uznesením č. k. Er 1603/00-12 z 24. októbra 2006 exekúciu vyhlásil za neprípustnú a zastavil ju a sťažovateľovi náhradu trov konania nepriznal. Rozhodol tak po zistení, že povinný bol na základe uznesenia krajského súdu č. k. 7 K 162/01-13 zo 17. januára 2002, ktorým bol návrh na vyhlásenie konkurzu na jeho majetok zamietnutý, vymazaný z obchodného registra, a to k 19. februáru 2004, teda zanikol bez právneho

nástupcu. Keďže tým povinný stratil spôsobilosť byť účastníkom konania, exekúcia musela byť vyhlásená za neprípustnú a musela byť zastavená. O trovách súdneho exekútora rozhodol okresný súd s poukazom na § 203 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom k 1. februáru 2002 (ďalej len „Exekučný poriadok“), podľa ktorého ak dôjde k zastaveniu exekúcie, môže súd uložiť oprávnenému, aby nahradil trovy exekúcie. Súd však uváži, ktoré trovy potreboval oprávnený na účelné vymáhanie nároku a či mohol pri náležitej opatrnosti predvídať dôvod zastavenia exekúcie. Okresný súd svoje rozhodnutie v tejto časti odôvodnil tým, že nárok na náhradu trov exekúcie súdnemu exekútorovi vznikne voči oprávnenému iba vtedy, keď dôjde k zastaveniu exekúcie procesným zavinením oprávneného, prípadne vtedy, ak oprávnený mohol pri náležitej opatrnosti v čase podania návrhu predvídať dôvod zastavenia exekúcie. V tomto prípade dospel okresný súd k záveru, že oprávnený dôvod zastavenia exekúcie predvídať nemohol s prihliadnutím na to, že k výmazu povinného z obchodného registra došlo až 19. februára 2004 a návrh na začatie exekúcie podal oprávnený ešte 9. mája 2000.

Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ, pokiaľ ide o výrok o náhrade trov exekúcie, odvolanie, ktorým žiadal krajský súd, aby napadnuté uznesenie zmenil tak, že uloží oprávnenému povinnosť zaplatiť sťažovateľovi sumu 3 912 Sk a prizná sťažovateľovi aj náhradu trov odvolacieho konania v sume 1 217 Sk. Svoje odvolanie odôvodnil sťažovateľ tým, že napadnuté rozhodnutie je zmätočné, vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a porušuje ústavné práva sťažovateľa. Sťažovateľ v odvolaní poukázal na to, že v priebehu exekúcie vykonal nevyhnutné úkony na úspešné vedenie exekúcie tak, ako ich uviedol v špecifikácii trov konania. Poukázal i na to, že on ako súdny exekútor nemôže odmietnuť vykonanie exekúcie, ak mu je doručený návrh na začatie exekúcie. Trovy exekúcie neznáša nikdy súdny exekútor, je povinný ich znášať oprávnený alebo povinný. Súdny exekútor nemôže v exekučnej veci konať a náklady na vykonávanie exekúcie nevyňať. Preto mal aj okresný súd povinnosť priznať sťažovateľovi náhradu trov exekúcie. Nesprávny je záver okresného súdu o tom, že oprávnený nemohol predvídať

zastavenie exekúcie, pretože táto možnosť je tu vždy a s týmto rizikom návrh na vykonanie exekúcie oprávnený podáva.

Krajský súd o podanom odvolaní rozhodol uznesením č. k. 6 CoE 16/2007-31 z 26. februára 2007 tak, že uznesenie okresného súdu v jeho napadnutej časti, teda pokiaľ ide o výrok o náhrade trov exekúcie, potvrdil a náhradu trov odvolacieho konania účastníkom nepriznal. Uznesenie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 12. júna 2007.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti najprv uviedol, že uznesenie krajského súdu č. k. 6 CoE 16/2007-31 z 26. februára 2007 je zjavne arbitrárne, účinok jeho interpretácie a aplikácie právnych predpisov je nezlučiteľný so základnými právami zaručenými sťažovateľovi ústavou. Ďalej poukázal na to, že súdny exekútor je štátom určenou a splnomocnenou osobou na vykonávanie núteného výkonu rozhodnutia, jeho činnosť je nezlučiteľná s pracovným pomerom, iným obdobným pomerom, podnikaním či členstvom v štatutárnom orgáne spoločnosti, alebo s vykonávaním inej zárobkovej činnosti. Ak je súdnemu exekútorovi doručený návrh na vykonanie exekúcie, je ju povinný vykonať. Vo veci vedenej pod sp. zn. Ex 436/00 sťažovateľ vykonával úkony potrebné na vymoženie pohľadávky oprávneného, a preto mu v priebehu konania vznikli trovy. Podľa § 196 Exekučného poriadku má súdny exekútor za výkon exekučnej činnosti nárok na odmenu, náhradu hotových výdavkov a náhradu za stratu času. Toto ustanovenie treba vykladať tak, že tieto nároky exekútorovi patria vždy. Ak krajský súd uznesením č. k. 6 CoE 16/2007-31 z 26. februára 2007 potvrdil rozhodnutie, ktorým sťažovateľovi trovy priznané neboli, postupoval v rozpore so zákonom. V predmetnej veci nepochybne trovy sťažovateľovi nemohol zaplatiť povinný, ktorý neexistoval, a preto bolo povinnosťou súdu uložiť ich zaplatenie tak, aby nedošlo k porušeniu § 196 Exekučného poriadku.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

Podľa § 196 Exekučného poriadku za výkon exekučnej činnosti podľa tohto zákona patri exekútorovi odmena, náhrada hotových výdavkov a náhrada za stratu času.

Podľa § 203 Exekučného poriadku ak dôjde k zastaveniu exekúcie, môže súd uložiť oprávnenému, aby nahradil trovy exekúcie. Súd však uváži, ktoré trovy potreboval oprávnený na účelné vymáhanie nároku a či mohol pri náležitej opatrnosti predvídať dôvod zastavenia exekúcie.

1. Sťažovateľ svoju sťažnosť v prvom rade namietal, že uznesenie krajského súdu č. k. 6 CoE 16/2007-31 z 26. februára 2007 je zjavne arbitrárne, účinok jeho interpretácie a aplikácie právnych predpisov je nezlučiteľný so základnými právami zaručenými sťažovateľovi ústavou.

Krajský súd v uznesení č. k. 6 CoE 16/2007-31 z 26. februára 2007 reagujúc na obsah odvolania sťažovateľa uvádza:

„Krajský súd ako súd odvolací prejednal odvolanie súdneho exekútora bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 214 ods. 2 písm. c) O.s.p., preskúmal uznesenie v napadnutom výroku o trovách exekúcie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie súdneho exekútora nie je dôvodné.

Správne súd prvého stupňa pri rozhodovaní o trovách exekúcie vychádzal z ust. § 203 Exekučného poriadku v znení účinnom do 1. 1. 2002, keďže exekučné konanie v danom prípade sa začalo dňa 26. 4. 2000, t. j. do 1. 2. 2002 v zmysle ust. § 235 ods. 1 Exekučného poriadku.

V zmysle ust. § 203 Exekučného poriadku v znení účinnom do 1. 2. 2002, ak dôjde k zastaveniu exekúcie, môže súd uložiť oprávnenému, aby nahradil trovy exekúcie. Súd však zváži, ktoré trovy potreboval oprávnený na účelné vymáhanie nároku a či mohol pri náležitej opatrnosti predvídať dôvod zastavenia exekúcie.

Vyššie citované zákonné ustanovenie dáva súdu v prípade zastavenia exekúcie možnosť uložiť oprávnenému, aby nahradil trovy exekúcie, musí však pri tom zvážiť účelnosť krokov oprávneného, či mohol predvídať dôvod zastavenia exekúcie pri náležitej opatrnosti a tým posudzuje i účelnosť vynaložených nákladov.

V danom prípade súd prvého stupňa správne uzavrel, že oprávnená nemohla predvídať dôvod zastavenia exekúcie. Z obsahu spisu totiž vyplýva, že oprávnená podala návrh na vykonanie exekúcie dňa 26. 4. 2000 a na základe žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zo dňa 4. 5. 2000 bolo vydané poverenie pre súdneho exekútora dňa 10. 5. 2000 na vykonanie exekúcie. Takto bola exekúcia vedená od uvedeného obdobia až do dňa, keď došlo k výmazu povinnej z obchodného registra, t. j. dňa 19. 2. 2004. Z toho vyplýva, že oprávnená nemohla predvídať zánik spôsobilosti povinnej byť účastníkom

konania a v dostatočnom časovom predstihu pred týmto rozhodujúcim okamihom (takmer 4 roky) podala návrh na vykonanie exekúcie. Z obsahu spisu nevyplýva žiaden dôkaz, z ktorého by bolo možné uzavrieť, že oprávnená mohla predvídať výmaz povinnej z obchodného registra a tým ak neprípustnosť exekúcie a jej zastavenie z tohto dôvodu.

Samotná skutočnosť, že povinná stratila spôsobilosť byť účastníkom exekučného konania a nemožno jej preto uložiť nahradiť trovy exekúcie, nemôže mať za následok uloženie povinnosti nahradiť trovy exekúcie oprávnenej, keďže Exekučný poriadok v cit. ust. § 203 presne stanovuje podmienky, za ktorých možno uložiť oprávnenej nahradiť trovy exekúcie a pod tieto podmienky nemožno subsumovať skutočnosť zániku povinnej a túto automaticky pripísať nedostatočnej opatrnosti oprávnenej pri vedení exekúcie.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a cit. zák. ust. odvolací súd uznesenie v napadnutom rozsahu potvrdil ako vecne správne v zmysle § 219 O.s.p. “.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodnutí riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti, svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06, I. ÚS 88/07).

Výklad ustanovení právnych predpisov, ktoré vo svojej hypotéze upravujú predpoklady na vznik nároku na náhradu trov konania od oprávneného, patrí do výlučnej právomoci všeobecného súdu. Do pôsobnosti všeobecného súdu z dôvodov tvrdených

sťažovateľom môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by jeho rozhodnutie bolo zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie označených základných práv sťažovateľa, ktoré nebolo napravené ani v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov (napr. I. ÚS 24/00, I. ÚS 15/01, III. ÚS 53/02).

Ústavný súd konštatuje, že interpretácia dotknutých ustanovení Exekučného poriadku krajským súdom v tomto prípade nie je v rozpore s účelom a cieľom týchto ustanovení. Vo vzťahu k uvedenému (namietanému) porušeniu základných práv sťažovateľa ústavný súd pripomína, že ak orgán štátu aplikuje platný právny predpis, jeho účinky (dôsledky) použitia nemožno považovať za porušenie základného práva alebo slobody (II. ÚS 81/00, II. ÚS 63/03, I. ÚS 130/06, I. ÚS 371/06).

Ústavný súd nezistil skutočnosti, z ktorých by boli vyvodené závery zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné, resp. neudržateľné, a ktoré by súčasne mali za následok porušenie označených práv sťažovateľa. Samotná skutočnosť, že sa sťažovateľ s uznesením krajského súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho postupu.

2. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti ďalej tvrdí, že uznesením č. k. 6 CoE 16/2007-31 z 26. februára 2007 došlo aj k porušeniu jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 3 ústavy. Túto časť sťažnosti bližšie osobitne neodôvodnil, uviedol iba to, že vo veci vedenej pod sp. zn. Ex 436/00 sťažovateľ vykonával úkony potrebné na vymoženie pohľadávky oprávneného, preto mu v priebehu konania vznikli trovy, na zaplatenie ktorých má podľa § 196 Exekučného poriadku nárok, pričom zastáva názor, že toto ustanovenie treba vykladať tak, že tieto nároky exekútorovi patria vždy.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 20 ods. 3 ústavy vlastníctvo zaväzuje. Nemožno ho zneužiť na ujmu práv iných alebo v rozpore so všeobecnými záujmami chránenými zákonom. Výkon vlastníckeho práva nesmie poškodzovať ľudské zdravie, prírodu, kultúrne pamiatky a životné prostredie nad mieru ustanovenú zákonom.

Absencia porušenia ústavnoprocených princípov vylučuje založenie sekundárnej zodpovednosti všeobecných súdov za porušenie základných práv sťažovateľa hmotnoprávneho charakteru (IV. ÚS 116/05). Ústavný súd v súlade so svojou skoršou judikatúrou (napr. II. ÚS 78/05) aj naďalej zastáva názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocené princípy vyplývajúce z čl. 46 až 48 ústavy, príp. čl. 6 dohovoru. V opačnom prípade by ústavný súd bol opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základným predpokladom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy.

Keďže odôvodnenie napadnutého rozhodnutia ústavný súd nepovažoval ani za svojvoľné, ani arbitrárne, nemohlo preto rozhodnutím krajského súdu dôjsť ani k porušeniu čl. 20 ods. 1 a 3 ústavy.

Ostatne ani v prípade, ak by ústavný súd posudzoval tvrdené porušenie základného práva sťažovateľa vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy bez zreteľa na to, či súčasne došlo aj k porušeniu ústavnoprocených práv sťažovateľa, nemohol by dospieť k odlišnému záveru, a to najmä s ohľadom na skutočnosť, že sťažovateľovi nesvedčila legitímna nádej na nadobudnutie odmeny prv, než mu táto bola priznaná všeobecným súdom, ktorý jediný je povolaný o výške odmeny sťažovateľa rozhodnúť. Tento záver vyplýva z dikcie § 203 Exekučného poriadku, podľa ktorého v prípade, ak dôjde k zastaveniu exekúcie, môže súd uložiť oprávnenému, aby nahradil trovy exekúcie. Zákon neukladá povinnosť súdu uložiť

oprávnenému nahradiť trovy exekúcie súdnemu exekútorovi v každom prípade, ale iba vtedy, ak oprávnený mohol pri náležitej opatrnosti predvídať dôvod zastavenia exekúcie. Podmienku náležitej opatrnosti však nemožno vykladať tak, ako to urobil sťažovateľ v odvolaní proti uzneseniu okresného súdu č. k. Er 1603/00-12 z 24. októbra 2006, teda tak, že každý oprávnený, ktorý podáva návrh na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi musí predvídať aj možné zastavenie exekúcie, pretože táto možnosť je tu vždy a s týmto rizikom návrh na vykonanie exekúcie oprávnený podáva. Túto podmienku je potrebné aplikovať vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu. Preto § 203 Exekučného poriadku hovorí o opatrnosti náležitej. Sťažovateľ sa však mýli aj v tom, ak vo svojej sťažnosti tvrdí, že súdny exekútor má nárok na zaplatenie odmeny v každom prípade s poukazom na to, že zákon nestanovuje podľa názoru sťažovateľa žiadnu výnimku z tohto pravidla. Takouto výnimkou je totiž práve prípad predpokladaný v § 203 Exekučného poriadku. Legitímna nádej súdneho exekútora nadobudnúť náhradu trov exekučného konania takto vzniká až momentom nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia exekučného súdu o priznaní náhrady trov exekúcie súdnemu exekútorovi.

Významné je zároveň i to, že v tomto prípade nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy aj z dôvodu, že ani samotným nepriznaním odmeny súdnemu exekútorovi v požadovanej sume 3 912 Sk, nebolo na sťažovateľa kladené neprimerané bremeno, a to s ohľadom na jeho postavenie ako súdneho exekútora vyplývajúce z Exekučného poriadku.

Z týchto dôvodov musel ústavný súd podľa § 25 zákona o ústavnom súde odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú tú časť sťažnosti sťažovateľa, ktorá smerovala k porušeniu jeho základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 3 ústavy uznesením krajského súdu č. k. 6 CoE 16/2007-31 z 26. februára 2007.

3. Sťažovateľ v sťažnosti tvrdí, že uznesením krajského súdu č. k. 6 CoE 16/2007-31 z 26. februára 2007 došlo vo vzťahu k nemu aj k porušeniu zákazu vyžadovania povinnej a nútenej práce podľa čl. 4 ods. 2 dohovoru. Túto časť sťažnosti odôvodnil rovnakými dôvodmi, akými odôvodnil aj tvrdené porušenie svojho základného práva vlastniť majetok

podľa čl. 20 ods. 1 a 3 ústavy, bližšie namietané porušenie tohto práva však nijako neodôvodnil.

Podľa čl. 4 ods. 2 dohovoru od nikoho sa nebude vyžadovať, aby vykonával nútené alebo povinné práce.

Z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vyplýva, že o nútenú alebo povinnú prácu ide vtedy, ak sa vykonáva bez súhlasu dotknutej osoby, má nespravodlivý či vynútený charakter a výkon takejto práce je neodvratný (Van der Musselle v. Belgicko z 23. novembra 1983, mutatis mutandis aj I. ÚS 191/06, I. ÚS 199/07, III. ÚS 351/07). Z uvedeného je zrejmé, že nútenou prácou je iba taká práca, ktorá je vykonávaná osobou proti jej vôli. Nútenou alebo povinnou prácou je nepochybne najmä taká práca, ktorá je požadovaná od jednotlivca pod hrozbou akéhokoľvek trestu a na vykonanie ktorej jednotlivec nedal súhlas z vlastnej vôle. Z judikatúry ESLP vyplýva ďalej i to, že tam, kde povinnosť vykonávať určitú prácu vyplýva zo zákona a všeobecne súvisí s určitou profesiou, sa predpokladá, že osoba, ktorá si zvolila túto profesiu, tým implicitne akceptuje aj povinnosti spojené s výkonom danej profesie. Pri posudzovaní oprávnenosti požiadavky však treba vziať do úvahy aj platovú úroveň služby alebo iné faktory kompenzácie, teda aj to, ako je daná profesia honorovaná v porovnaní s inými profesiami (k tomu viac napr. rozhodnutia ESLP vo veciach X. v. Holandsko, Iversen v. Nórsko).

Z okolností tohto prípadu tvrdených sťažovateľom vyplýva, že sťažovateľ funkciu súdneho exekútora a s ňou spojené povinnosti na seba prevzal dobrovoľne. Už len z uvedeného dôvodu nemožno uvažovať o tom, že vykonávanie exekúcie sťažovateľom vo veci, ktorá bola vedená okresným súdom pod sp. zn. Er 1603/2000, bolo výkonom nútenej práce v zmysle čl. 4 ods. 2 dohovoru, pretože táto práca nebola vykonávaná proti vôli sťažovateľa. Pokiaľ sťažovateľ zastával názor, že výkon exekučnej činnosti v exekučnej veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. Er 1603/2000 bol nútenou prácou z dôvodu, že mu za ňu nebola priznaná odmena v sume 3 912 Sk, so zohľadnením celkovej platovej úrovne služieb poskytovaných sťažovateľom, ako aj s ohľadom na to, ako je profesia sťažovateľa honorovaná v porovnaní s inými profesiami, nemožno potom dospieť

ani k názoru, že by išlo o nútenú prácu s poukazom na to, že odmena sťažovateľovi nakoniec priznaná nebola. Činnosti, ktoré vykonal sťažovateľ, nevybočovali z bežného rámca povinností súdneho exekútora a mali protihodnotu vo výhodách súvisiacich s jeho profesiou (profesijný monopol na vykonávanie exekúcií).

Ústavný súd však aj v súvislosti s tvrdým porušením práva sťažovateľa podľa čl. 4 ods. 2 dohovoru poukazuje na to, že pri preskúmaní uznesenia krajského súdu č. k. 6 CoE 16/2007-31 z 26. februára 2007 a postupu krajského súdu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, nezistil porušenie žiadnych ústavnoprocených práv sťažovateľa.

Napokon vo vzťahu k tvrdému porušeniu práva sťažovateľa zaručeného čl. 4 ods. 2 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 6 CoE 16/2007-31 z 26. februára 2007 ústavný súd konštatuje, že medzi tvrdým porušením označeného práva a uvedeným rozhodnutím krajského súdu nenachádza ani príčinnú súvislosť, keď krajský súd nepochybne nemohol byť tým subjektom, ktorý sťažovateľ mal nútiť k vykonaniu práce bez jeho súhlasu či k vykonaniu práce, ktorá má nespravodlivý či vynútený charakter.

Preto ústavný súd odmietol podľa § 25 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú aj tú časť sťažnosti, v ktorej sťažovateľ namietal porušenie čl. 4 ods. 2 dohovoru.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. apríla 2008